

Storm en Drang.

IV.

Nog éénmaal gebeurde er een hevige uitbarsting van leven in me — maar och, 't was alleen het oude thema, een beetje omgewerkt. 't Kwam wat laat, en ik, arme toeschouwer van mijn eigen tragedie, dacht juist, dat 't spel al uit was, en wilde al naar huis gaan, en had kraag en hoed al opgezet. Maar nog éénmaal braken er gloeiende klanken los, totdat de slotaccorden weerklonken en langen tijd weemoedig bleven natrillen — zoodat ik dit keer vergat dat 't nu toch werkelijk gedaan was.

Dit is mijn herinnering ervan:

Aan een diner. Een groote feestmaaltijd. Er gaan twee menschen trouwen.

Sedert eenigen tijd doe ik de dingen van het dagelijksche leven weer mee; de menschen zeggen dat ik er goed uitzie, dat ik dikker ben geworden en zoo'n frissche kleur heb.

Zeker, 't lichaam is heel goed. Zeker, de rust, die ik genomen heb, moet zeer weldadig voor me geweest zijn. Dat zeggen ze immers allemaal! En andere menschen weten het altijd zoo precies. Ze weten alles veel beter dan wij zelf.

En nu zit ik aan den bruiloftsmaaltijd.

De menschen zijn vroolijk en praten en lachen — het is immers feest, er gaan er twee trouwen. Dat is een zeer heugelijke gebeurtenis. En de twee betrokken personen zien er gelukkig en tevreden uit; ze houden elkaars hand vast, en staren in elkaars stralende oogen en drinken elkaar toe met glazen schuimende champagne.

Zouden ze zonder de champagne, zonder de bloemen en de muziek en het licht en de wetenschap dat ze door iedereen gevierd worden, ook gelukkig zijn? Zal er altijd muziek in hun leven zijn, en licht en bloemengeur? Zullen ze morgen ook nog gelukkig zijn, en overmorgen, en de volgende week, en na een jaar, en als er tien, als er twintig jaren zijn voorbijgegaan? Zullen ze altijd nieuw voor elkander blijven? Zijn hun zielen nog ongerept? Is er nog niets in hen gestorven?

Als ze eens wisten wat ik wist!

Zou dit de eerste vrouw zijn in het leven van dien man? Zou die vrouw weten dat die man het hoogste voor haar is? Zouden ze me beiden kunnen zeggen, in harde, tastbare, scherp-omtrokken woorden, waarom ze elkaar hebben gekozen, hoe de een weet dat de ander het zijn moet en geen derde, hoe ze weten dat geen dwalen mogelijk is, dat ze gevonden hebben en behouden zullen?

Ze zijn ernstig-kalm gelukkig, ze leven in een nevel van abstract geluk, in een zachte deining, even boven den grond, van voldaan weelde-gevoel, met alleen nu en dan een kort vrees-rillinkje voor wat komen zal, en dat griezelig-mooi is en huiverig-prettig.

Alles gaat keurig in den vorm. Die menschen trouwen geheel zooals 't is voorgeschreven, precies zooals 't volgens de regels van de kunst gebeuren moet. Gewoon — akelig, angstwekkend gewoon.

Naast me zit een vrouw, die ik nooit gezien heb, en met wie ik praten moet en lachen. We hebben enkele neutrale woorden gewisseld, en vinden elkaar vervelend. Totdat ik haar toevallig van terzijde aanzie. En nu zie ik het groote, het plotseling overweldigende, het bijna angstig makende contrast tusschen de uitdrukking van haar oogen en den feestroes om ons heen, het lachen en zingen der gasten, de roode, wijnheete feestmaskers van de bruiloftvierders. Het valt plotseling op me, dat contrast; ik zie het met een hevigen schok, met schrik en met een martelend genot.

En nu leest binnen in me iemand mij iets voor uit een boek:

»Uit de beukelaan trad eene jonkvrouw te voorschijn, rijzig van gestalte en fier van oogopslag. Hare lippen beschaamden het rood des bloedkoraals, de blankheid van hare handen kon wedijveren met het wit van versch gevallen sneeuw, en hare ranke leest scheen met ééne hand omvat te kunnen worden. Als het azuur des hemels was het blauw van hare oogen, en toen zij de lippen opende tot spreken, was het Henderik als vernam hij engelenmuziek; zelden ook zag hij zooveel bevalligheid gepaard met zulk een sierlijkheid van woordenkeus. Het was alsof hij bij tooverslag in het Paradijs werd verplaatst, en eene stem in zijne borst sprak: deze bekoorlijke jonk.